

Arrest

nr. 122 269 van 9 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2014 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 april 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en waarbij een inreisverbod wordt opgelegd (bijlage 13sexies), die diezelfde dag aan verzoeker ter kennis werden gebracht.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2014 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op onbepaalde datum toe op het Belgisch grondgebied.

1.2. Hij werd op 20 april 2010 tijdens een controle aangetroffen in illegaal verblijf. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker diende een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat werd verworpen (RvV 8 juli 2010, nr. X).

1.3. Op 24 juli 2010 werd verzoeker op heterdaad betrapt voor opzettelijke slagen en verwondingen en trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid wederom een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep tot nietigverklaring bij de Raad werd verworpen (RvV 18 oktober 2010, nr. X).

1.4. Verzoeker kreeg bij zijn vrijstelling uit de gevangenis van Gent op 9 augustus 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5. Op 26 september 2012 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 28 februari 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.5 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.7. Op 2 april 2014 werd verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf. De gemachtigde van de staatssecretaris nam een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: B.(...)

voornaam: J.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum in zijn paspoort.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Betrokkene werd op 09/08/2012 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld tot 12 maanden gevangenisstraf wegens opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid.

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

□ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

□ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 20/04/2010, 24/07/2010 en 09/08/2012.

Betrokkene heeft familie in België (mevr. M.(...) G.(...) en 2 kinderen, allen van Nigeriaanse nationaliteit). Betrokkene woont sinds meer dan een jaar niet meer samen met mevrouw Mohammed Gladys en de kinderen. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Bovendien werd aan betrokkene reeds een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 20/04/2010, 24/07/2010 en 09/08/2012.

Betrokkene diende op 26/09/2012 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 28/02/2014.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Nigeria

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, E.W.(...), Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie,

de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Gent

en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge

de betrokkene, B.(...), J.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge”

1.8. Tevens op 2 april 2014 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij een inreisverbod wordt opgelegd (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: B.(...),

voornaam: J.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Nigeria

wordt inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 02/04/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

□ In uitvoering van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Er werd niet aan de terugkeerverplichting voldaan. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 20/04/2010, 24/07/2010 en 09/08/2012. Betrokkene had sindsdien nochtans ruimschoots de tijd om zijn zelfstandige of vrijwillige terugkeer te organiseren.

Betrokkene werd op 09/08/2012 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld tot 12 maanden gevangenisstraf wegens opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid. Er bestaat een gevaar tot nieuwe schending van de openbare orde.

Om bovenstaande redenen wordt aan betrokkene de maximumtermijn van 8 jaar inreisverbod gegeven. Betrokkene heeft familie in België (mevr. M.(...) G.(...) en 2 kinderen, allen van Nigeriaanse nationaliteit). Betrokkene woont sinds meer dan een jaar niet meer samen met betrokkenen. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende acht jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen. Het staat mevr. M.(...) G.(...) bovendien vrij om betrokkene samen met haar kinderen te gaan vervoegen in Nigeria."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering

2.1. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

2.2. Voor zover verzoeker zich met zijn vordering zouden richt tegen de beslissingen tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissingen tot vasthouding.

2.3. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van het gebrek aan het rechtens vereiste belang in hoofde van de verzoekende partij omdat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissingen, die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen verzoeker geen enkel nut kan opleveren.

2.4. De Raad wijst erop dat verzoeker in zijn middel de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) en van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissingen, waardoor de exceptie van het ontbreken van het rechtens vereiste belang dient te worden verworpen.

2.5. De verwerende partij werpt vervolgens een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep voor zover het betrekking heeft op het inreisverbod. Volgens de verwerende partij maakt het inreisverbod geen verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel uit in de zin van artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet, zodat de schorsing van deze beslissing niet kan worden gevorderd via uiterst dringende noodzakelijkheid.

2.6. Daargelaten de vraag of het onmogelijk is om een inreisverbod aan te vechten via een schorsings-procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid louter omwille van het feit dat de beslissing geen verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel *sensu stricto* betreft zoals bedoeld in artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker niet heeft aangetoond dat er met betrekking tot het inreisverbod sprake is van uiterst dringende noodzakelijkheid. Uit het verzoekschrift blijkt immers dat verzoeker het feit dat *“een gewone procedure tot schorsing of vernietiging zijn effectiviteit (zal) verliezen gezien de uitspraak veel te laat zal komen”* enkel betreft op het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker vervolgt immers: *“Een uitspraak in schorsing of vernietiging kan oplopen tot 3 tot 4 maanden. Tegen deze periode is verzoeker allang teruggestuurd door de Dienst Vreemdelingenzaken”*. Verzoeker betreft zijn uiteenzetting met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid enkel op het bevel om het grondgebied te verlaten en niet op het inreisverbod. Ter terechtzitting richt de raadsman van verzoeker zich op dit punt tot de wijsheid van de Raad.

2.7. Tenslotte stelt de verwerende partij dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 septies) en het inreisverbod (bijlage 13sexies) onvoldoende samenhang vertonen: *“Volledigheidshalve merkt verweerder tevens op dat verzoekende partij in eenzelfde verzoekschrift zowel de bijlage 13 septies als de bijlage 13sexies aanvecht. Deze beslissingen maken onmiskenbaar twee onderscheiden beslissingen uit, waaraan verschillende feitelijke en juridische motieven ten grondslag liggen. Naar inzichten van verweerder kan verzoekende partij beide beslissingen niet op ontvankelijke wijze aanvechten bij eenzelfde verzoekschrift. Verzoekende partij toont naar inzichten van verweerder niet aan dat beide beslissingen dermate verknocht zijn dat zij in eenzelfde procedure dienen te worden behandelen. Wanneer een verzoekende partij meerdere beslissingen met hetzelfde verzoekschrift heeft bestreden, en er bestaat onvoldoende samenhang tussen die beslissingen, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift, en de daarmee direct samenhangende bestreden handeling. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoeker vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (R. STEVENS. 10. De Raad van State, 1. afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71). De verweerder stelt vast dat verzoekende partij de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering eerst vermeld heeft in het verzoekschrift, en deze beslissing ook het belangrijkste moet worden geacht. Het beroep wordt dan ook geacht gericht te zijn tegen deze beslissing. Het beroep is ook om die reden onontvankelijk in zoverre gericht tegen de beslissing tot inreisverbod.”*

2.8. De Raad meent dat de verwerende partij onmogelijk kan worden bijgetreden als zij meent dat de bestreden beslissingen onvoldoende samenhang vertonen. In de motieven van het inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt het volgende gesteld: *“De beslissing tot verwijdering van 02/04/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod”*. De verknochtheid van beide beslissingen wordt bevestigd in de bewoordingen ervan,

zodat de verwerende partij onmogelijk kan voorhouden dat ze “*onmiskenbaar twee onderscheiden beslissingen uit(maken), waaraan verschillende feitelijke en juridische motieven ten grondslag liggen*”.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gebrek aan samenhang dient te worden verworpen.

3. Over de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging

3.1. Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2.1. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37.530).

Zoals hierboven vermeld, bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablère/België, § 35).

3.2.2. In zijn verzoekschrift beperkt verzoeker zich tot volgende uiteenzetting:

“De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82 par. 1 derde lid VW is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen,

Verzoeker kan zeer snel teruggedreven worden naar NIGERIA

De repatriëring zal aldus onmiddellijk geschieden.

Hierdoor zal een gewone procedure tot schorsing of vernietiging zijn effectiviteit verliezen gezien de uitspraak veel te laat zal komen. Een uitspraak in schorsing of vernietiging kan oplopen tot 3 tot 4 maanden. Tegen deze periode is verzoeker allang teruggestuurd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Aan deze voorwaarde is aldus voldaan.”

3.2.3. De Raad merkt op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt in de beoordeling van de uiterst dringende noodzakelijkheid omwille van de aard van de aangevochten beslissingen.

3.2.4. De summiere uiteenzetting van verzoeker volstaat niet om aannemelijk te maken dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de vordering het inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing, tot voorwerp heeft. Verzoeker brengt immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat zijn onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied absoluut noodzakelijk is waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden

geschorst. Aangezien verzoeker geen hoogdringendheid aantoont wat het inreisverbod betreft, is er op dit punt geen uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden. Verzoeker toont immers niet aan dat een gewone procedure tot schorsing en nietigverklaring niet zou kunnen worden afgehandeld alvorens het 8-jarige inreisverbod ten uitvoer zou zijn gelegd.

3.2.5. Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) daarentegen blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoeker sedert 2 april 2014 van zijn vrijheid werd beroofd en werd overgebracht Centrum voor Illegalen te Brugge. Omwille van deze overbrenging met het oog op de terugkeer naar zijn land van herkomst is het aannemelijk is dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens een effectieve terugkeer heeft plaatsgevonden, waardoor de uiterst dringende noodzakelijkheid voor dit aspect van de vordering dient te worden aanvaard. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan, tenminste voor zover het beroep betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies). Vermits deze voorwaarde niet vervuld is wat het inreisverbod (bijlage 13sexies) betreft, zullen hieronder het tweede en het vierde middel uit het verzoekschrift en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, waar deze in verband worden gebracht met dit inreisverbod, niet verder worden behandeld.

3.3. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.2. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.3.1. In een eerste middel voert verzoeker onder andere de schending aan van artikel 5F en artikel 8 van het EVRM en van artikel 17 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966.

3.3.3.2. De Raad merkt echter op dat verzoeker zijn betoog op dit punt niet betreft op de beslissingen die thans het voorwerp uitmaken van het beroep, doch op de wijze waarop de arrestatie werd verricht op 2 april 2014 door de diensten van de Gentse politie (commissariaat Sint-Amandsberg). In zoverre verzoeker hierbij enerzijds de vasthouding viseert, is de Raad niet bevoegd wegens gebrek aan rechtsmacht. Anderzijds dient te worden opgemerkt dat de Raad niet bevoegd is om het optreden van de politiediensten te beoordelen aangezien deze bevoegdheid krachtens de wet van 18 juli 1991 tot regeling van het toezicht op politie- en inlichtingendiensten uitdrukkelijk werd toebedeeld aan het Vast Comité van Toezicht op de politiediensten.

3.3.3.4. In een derde middel voert verzoeker ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten de schending aan van artikel 8 van het EVRM "(...) juncto artikel 7, eerste lid, 3° in samenlezing met artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen in samenlezing met de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel". Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"Artikel 8 EVRM stelt:

1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling,

2. Geen inmenging van enige openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dat recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen

In de beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker inderdaad familie heeft in België. De beslissing gaat verder in zijn motivering: Wat de vermeende schending van artikel 8 EVRM betreft km worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een Dit dient echter wel in samenlezing te worden gelezen met de beslissing tot inreisverbod. De beslissing tot inreisverbod stelt dat aan verzoeker een inreisverbod opgelegd van maar liefst 8jaar.

Het is correct dat verzoeker met meer samenwoont met mevrouw [G.]. Doch verzoeker neemt echter wel initiatief om omgang te verkrijgen met zijn twee kinderen. Verzoeker kan hiervoor verwijzen naar stuk 1. Het betreft de beschikking va» de voorzitter zetelend In kort geding dd. 21 januari 2014 waarbij aan verzoeker een omgangsrecht werd toegekend met zijn twee kinderen.

Verzoeker weet dat artikel 8 EVRM en het EVRM op zich geen toegangsticket is tot de lidstaten van de conventie. Doch bij het handelen van de lidstaten dienen de lidstaten wel degelijk artikel 8 EVRM in het achterhoofd te houden. Een uitwijzing kan een schending van artikel 8 EVRM inhouden.

Verzoeker heeft twee kinderen en moet de beschikking van de voorzitter naleven. Hij dient aldus zijn omgangsrecht op zaterdag uit te oefenen met zijn twee kinderen. Indien verzoeker het grondgebied moet verlaten is mevrouw [G.] schuldig en zal zij een misdrijf plegen omdat zij de kinderen niet zal afgeven aan verzoeker op zaterdag om de 14 dagen indien verzoeker zich in Nigeria bevindt. Derhalve zal bij uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten het misdrijf worden gepleegd door mevrouw [G.] op grond van artikel 431 Sw. Verwerende party, dient indien zij beslissingen neemt, deze steeds nemen op een wijze dat er geen misdrijven worden gepleegd. Bij uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij verzoeker zijn recht op grond van de beschikking van de voorzitter zetelend m kort geding dd. 21 januari 2014 zal blijven opeisen, zal mevrouw [G.] de kinderen niet afgeven aan verzoeker in Nigeria,

Blijkbaar verschuilt verwerende partij zich op artikel 8 EVRM lid 2 om verzoeker uit het land te zetten. Artikel 8 EVRM gaat immers niet zo ver om verwerende party toe te staan om verzoeker gedurende 8 jaar onmogelijk te maken om zijn familieleven te beleven. De dienst vreemdelingenzaken werp in haar bevel wel op dat verzoeker twee kinderen heeft, maar past toch maar artikel 74/14 toe om in samenlezing martikel 74/11 en artikel 7 lid 313° Vw geen vrijwillig vertrek te voorzien, verzoeker op te sluiten en hem uit te wijzen.

Verzoeker stelt vast dat lid 2 EVRM het proportionaliteitsbeginsel handhaaft. De motivering kan de toets met het proportionaliteitsbeginsel niet doorstaan. Nergens in de beslissing wordt er een afweging gemaakt tussen de belangen van verwerende partij en de belangen van verzoeker die in de onmogelijkheid verkeert om gedurende 8 jaar zijn familieleven te beleven.

De beslissing steh enkel en alleen dat het niet disproportioneel is. Doch nergens worden de belangen van Verzoeker (zijn recht om zijn kinderen te zien) en het belang van de Belgische staat. Wat is het belang van de Belgische staat in casu. Welk belang heeft verwerende partij om verzoeker te verdrijven van het grondgebied terwijl hij door de voorzitter van de rechtbank eerste aanleg toelating heeft en moet hebben met betrekking tot een omgang met zijn twee kinderen,

Derhalve is er in mu inderdaad een schending van het familie-leven van verzoeker, Minstens bij een prima facie toetsing.

Indien verwerende partij verzoeker het land wenst uit te zetten dien zij minstens de motiveren op grond van artikel 8 dat geen inmenging mogelijk is van enig openbaar gezag. Et is immers in casu geen sprake van een tijdelijke scheiding doordat verwerende party het artikel 74/11 Vw inroept Een scheiding van 8 jaar kan onmogelijk als 'tijdelijk' worden beschouwd.

Bovendien heeft de RVV in zijn UDN arrest nr. 86.235 duidelijk gesteld dat de ingeroepen schending van artikel 8 EVRM ernstig is. In casu betreft het een eerste toegang zodoende heeft verwerende party een positieve verplichting. Ondanks de motivering bij het inreisverbod werd echter geen rekening gehouden met alle omstandigheden. In de parlementaire voorbereidingen om de vreemdelingeiwwet aan te passen aan richtlijn 2008/115/EG staat: De richtlijn legt echter op dat men tôt een iridividueel onderzoek overgaat, dat men rekening houdt met 'alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert (Parl.St Kamer, 2011-2012, nr> 53K1825/001,23), De motivering fa de beslissing inreisverbod kan moeilijk gezien worden aïs een individueel onderzoek. Mocht er een individueel onderzoek zijn geweest zou verweerster kennis hebben gehad van de beschikking kort geding 21 januari 2014 waarbij verzoeker een omgangsrecht met zijn zonen heeft en aldus een familieleven erop na houdt Ook de motivering op het bevel is een standaard motivering die geen rekening houdt met de specifieke kenmerken eigen aan huidige zaak zoals de beschikking in kort geding dd 21 januari 2014.

Gezien er aldus met afdoende is gemotiveerd over het feit boe verzoeker zijn familieleven kan uitoefenen aldat het bevel wordt uitgevoerd kan de toets met artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet doorstaan.

Verwerende partij heeft nagelaten het proportionaliteitsbeginsel die zich in het tweede lid van artikel 8 bevindt na te leven. Zoals hierboven gesteld heeft verwerende partij geen rekening gehouden met zijn verplichting op grond van artikel 8 EVKM

Een verbod van 8 jaar lang gescheiden te worden van zijn vrouw en kind zonder ook maar enige motivering is niet sérieus te nemen.

De Raad zal tezamen met verzoeker dienen Vast te stellen dat de maatregel om verzoeker het land uit te zetten met een verbod voor S jaar nog in het land te komen kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten.

Het feit dat de minister in zijn beslissing met betrekking tot het inreisverbod stelt: het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende acht jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake, Welnu verzoeker neemt de vigerende wettelyke bepalingen ter hand. Artikel 74/12 par. 1 bepaalt:

Dé minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen, Er is in casu geen enkele garantie dat verwerende partij het inreisverbod zal opheffen omwille van humanitaire redenen. Verzoeker is volgens verwerende partij zelf een gevaar voor de openbare orde, Het bevel om het grondgebied te verlaten verwijst echter naar artikel 7 3° Vw. Bovendien stelt artikel 3 7° zal verzoeker aan de grens bij aankomst teruggedreven worden gezien hij een gevaar is voor de openbare orde. Derhalve zal verzoeker zijn kinderen nooit meer terug zien,

Artikel 74/12 par. 1 twee lid stelt: Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen of professionele of studieredenen. Dit is alhier niet van toepassing. Mocht verzoeker willen komen studeren of werken dan nog kan dit pas na twee derde van 8 jaar zijnde 5 jaar en 3 maanden. Een tijdelijke scheiding is dit helemaal niet.

Het argument dat mevrouw [G.] vrij is om met haar kinderen te gaan wonen in Nigeria is een argument die hier geen steek houdt. Ten eerste is mevrouw [G.] geen partij en ten tweede heet verwerende partij haar een verblijfsrecht gegeven voor onbeperkte duur en ten derde is het helemaal niet in het belang van de kinderen dat mevrouw tezamen met de kinderen terug zou gaan naar een homofob land (in januari 2014 heeft Jonathan GOODLUCK de anti-homowet goedgekeurd. Verwerende partij wenst aldus dat mevrouw [G.] terug zou keren naar een land dat helemaal geen respect heeft voor fundamentele waarden. Deze fundamentele waarden die universeel zijn> zijn terug te vinden in de universele verklaring van de rechten van de mens en in artikel 2 van het verdrag van de Europese Unie (De waarden waarop de Unie berust, zijn eerbied voor de menselijke waardigheid, vrijheid, democratie,

gelijkheid, de rechtsstaat. Derhalve is deze motivering niet deugdelijk en kan de toets met artikel 2 en 3 van, de wet van 29 juli 1991 niet doorstaan,

Wat betreft de motivering artikel 7 3° Vw op het bevel.

Verzoete verwijst naar het gelijkheidsbeginsel artikel 11 Belgische grondwet om te stellen dat 's lands veiligheid, de openbare veiligheid moeten worden uitgelegd en bekeken te worden zoals in artikel 43 Vw. Artikel 43 geldt in inderdaad voor onderdanen van de Europese Unie doch er is geen objective verantwoording waarom derde-landers op een strengere wijze dienen behandeld te worden dan EU onderdanen. De Raad van de Europese Unie tezamen met het parlement doet er alles aan om het verschil in behandeling van derde-Janders en EU-onderdanen af te schaffen, Artikel 43 stelt dat voor binnenkomst strafrechtelijke veroordelingen op zich onvoldoende zijn om de binnenkomst van een EU-onderdaan te verantwoorden. Er dient gekeken te worden naar het feit of verzoeker op heden een actueel, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundament van de samenleving. Uit de beslissing blijkt echter met dat er gemotiveerd wordt in het kader van verzoeker een gevaar is voor het fudement van de maatschappij (dit zijn terroristen).

Hier dient de verwiidering van verzoeker uit het grondgebied in het licht te worden gehouden van artikel 3 EVRM, De beslissing gaat echter niet na of de maatregel van maar liefst 8 jaar te scheiden van zijn zonen geen behandeling is die gekwalificeerd kan worden als een onmensdijk en vernederend in de zin van artikel 3 EVRM, Verzoeker kan hiervoor verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State (RvS 11 februari 1994 m, 46.098). Het weze duidelijk dat verzoeker gedwongen wordt om van zijn zonen van zeer jonge leeftijd 8 jaar gescheiden te worden werkelijk onmenselijk en vernederd is. Verzoeker wordt aldus blootgesteld ma handeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Besluit:

In casu is er aldus een schending van enerzijds artikel 8 waarbij 's lands veiligheid, voorkoming van strafbare feiten, openbare veiligheid dienen te worden uitgelegd met de begrippen uit de vreemdelingenwet conform artikel 43 Vw, die eveneens op grand van het gelijkheidsbeginsel van toepassing dienen te zyu op een derde lander zoals verzoeker. Anderzijds is er sprake van een vernederende behandeling door de almacht van verwerende partij door verzoeker alle contact met zijn heel jonge zonen te ontzeggen waarbij er een schending is van artikel 3 EVRM.

*Verwerende partij is minstens tot een kennelijke onredelijke beslissing gekomen door verzoeker het land uit te wijzen (waardoor hij zijn gezinsleven niet verder kan zetten), hem 8 jaar te verbieden om het land binnen te komen en dus zijn zonen niet te zien (geen tijdelijke scheiding). Een opheffing vragen conform artikel 74/12 Vw biedt geen enkele garantie. Geen enkel normaal denkend mens zou tot een dergelijke beslissing komen**

Het redelijkheidsbeginsel in een beginsel van behoorlijk bestuur dat door de administratie zoals verwerende partij dient te worden nageleefd.

Het middel is derhalve ernstig."

3.3.3.5. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.3.3.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3.3.7. Het bevel om het grondgebied te verlaten vindt zijn juridische grondslag in artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

3.3.3.4. In zijn middel lijkt verzoeker te beweren dat bij de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden omdat derdelanders strenger zouden worden behandeld dan Europeanen omdat *“Artikel 43 stelt dat voor binnenkomst strafrechtelijke veroordelingen op zich onvoldoende zijn om de binnenkomst van een EU-onderdaan te verantwoorden”* (sic). Volgens verzoeker blijkt uit de beslissing niet dat gemotiveerd werd of verzoeker een gevaar is voor het fundament van de maatschappij (dit zijn terroristen).

3.3.3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 9 augustus 2012 door de correctionele rechtbank van Gent veroordeeld tot 12 maanden gevangenisstraf wegens opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg. Het is geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om op grond van deze veroordeling te besluiten dat verzoeker door middel van zijn gedrag de openbare orde of nationale veiligheid zou kunnen schaden. Het betoog van verzoeker over een verschillende behandeling tussen EU-onderdanen en derdelanders op dit punt doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker geenszins betwist dat hij niet in het bezit is van de nodige binnenkomstdocumenten. Dit motief volstaat op zich reeds om het bevel om het grondgebied te verlaten op afdoende wijze te schragen.

3.3.3.6. Het door verzoeker in zijn vierde middel – dat verder enkel het inreisverbod viseert – geschonden geachte artikel 74/13 wordt hier besproken, aangezien het betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

3.3.3.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.3.3.8. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

3.3.3.9. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

3.3.3.10. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150; J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, Brugge, die Keure, 2001, 404, randnr. 653).

3.3.3.11. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie. Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats hun taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.3.3.12. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker vader is van twee kinderen, A. G. B. en R. O. B., die beiden geboren zijn in Gent, respectievelijk op 7 januari 2010 en 6 augustus 2012. Nog blijkens het administratief dossier uitten verzoeker en de moeder van de kinderen, die ingeschreven is in het vreemdelingenregister, op 27 april 2011 de wens om te huwen. Uit het overzicht van de feiten in het verzoekschrift wordt gesteld dat de moeder van de kinderen verzoeker op 16 november 2012 heeft buitengesmeten. Luidens het administratief dossier heeft de moeder op 14 januari 2013 aan de Dienst Vreemdelingenzaken gemeld dat zij niet weer samenwonen.

3.3.3.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker vader is van kinderen die over een geldig verblijf in het Rijk beschikken. Uit de beschikbare gegevens kan echter niet worden afgeleid dat er sprake is van een sterke affectieve band met deze kinderen, waardoor het gezinsleven op Belgisch grondgebied, voor zover het bestaan ervan kan worden aanvaard, een weinig hecht karakter vertoont. Waar verzoeker zich beroept op de omgangsregeling met de kinderen die hij op 16 januari in kortgeding heeft bekomen via de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg in Gent om aan te tonen dat hij wel degelijk een gezinsleven met de kinderen onderhoudt, merkt de Raad op dat deze recente informatie niet ter kennis werd gebracht aan de verwerende partij, zodat deze onmogelijk kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Zoals hierboven gesteld, dient de beoordeling te gebeuren op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen.

3.3.3.14. Indien wordt aangenomen dat de verwijderingsmaatregel een inmenging uitmaakt in het gezinsleven van verzoeker met zijn minderjarige kinderen, waarmee hij weliswaar niet samenwoont, valt verzoeker onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM en dient artikel 8, tweede lid, van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de "*inmenging van het openbaar gezag*" inderdaad bij wet is voorzien, met name in artikel 7 van de vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft (legitimitetoets), dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, nl. de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Tevens moet de inmenging noodzakelijk zijn in een democratische samenleving of anders geformuleerd moet er een proportioneel evenwicht bestaan tussen de inmenging en de ermee nagestreefde doelstelling (de noodzakelijkheids- of proportionaliteitstoets). Om te bepalen of er inmenging op het recht op gezinsleven heeft plaatsgevonden moet er gekeken worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, of dat het gaat om de weigering van voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan is er geen sprake van inmenging en moet er gekeken worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven (EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut v. the Netherlands). In casu is er geen sprake van de weigering van een voortgezet verblijf. De beantwoording van de vraag of er dan in casu sprake is van een positieve verplichting leidt tot een belangenafweging. Aan de hand van de 'fair balance'-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid. Deze 'fair balance'-toets houdt in, dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden bekeken, om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM, niet nagekomen. Als na de belangenafweging, de 'fair balance'-toets, blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat

is, dan is er geen sprake van schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, nr 9532/81, Rees v. The United Kingdom).

3.3.3.15. Verzoeker betwist niet dat hij reeds meerdere bevelen heeft gekregen om het grondgebied te verlaten, maar dat hij hieraan geen gevolg gaf en dus perfect op de hoogte was dat zijn illegale verblijfssituatie bepaalde risico's inhield. Bovendien werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank op 9 augustus 2012, waardoor er duidelijk sprake is van inbreuken op de openbare orde, die een verwijderingsmaatregel kunnen verantwoorden. In de bestreden beslissing wordt gewezen op het feit dat verzoeker familie heeft in België, maar wordt genuanceerd dat er reeds meer dan een jaar geen samenwonen meer is met de overige gezinsleden. Verzoeker betwist dit evenmin. Zoals gezegd kan in het kader van de huidige beoordeling geen rekening worden gehouden met de initiatieven die verzoeker recent heeft genomen om een omgangsrecht te verkrijgen met zijn kinderen, die hij in zijn verzoekschrift inroept. Het feit dat verzoeker een misdrijf zou plegen door de omgangsregeling niet na te komen, geeft hem geen vrijgeleide om de verblijfswetgeving met voeten te treden. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, wordt in de beslissing wel degelijk een belangenafweging gemaakt: *“de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen (staat) niet in disproportionaliteit (...) ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”*

3.3.3.16. Waar verzoeker terloops opwerpt dat de verwijdering van het grondgebied strijdig is met artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat wanneer de verzoekende partij aanvoert dat zij een risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling, zij haar beweringen moet staven met een begin van bewijs, met name concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten (EHRM, Y.t. Rusland, 4 december 2008, RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Verzoeker blijft op dit punt volstrekt in gebreke.

3.3.3.17. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat geen rekening zou zijn gehouden met zijn gezinsleven of dat de beslissing op dit punt niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Voor zover het middel betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt, al dan niet in samenhang met de materiële motiveringsplicht. In die zin kan een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet evenmin worden weerhouden. Het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en is geenszins op kennelijk onredelijke wijze genomen. Er is bijgevolg geen sprake van een verdedigbare grief.

Het derde middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

Aangezien verzoeker, zoals hieronder zal blijken, geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangetoond, is er geen reden om in deze stand van het geding de overige door verzoeker in zijn middelen geschonden geachte bepalingen en beginselen te bespreken.

3.4. Zoals hierboven gesteld kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, wat concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

3.4.1. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summier uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende

partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2.1. Aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voert verzoeker in zijn verzoekschrift onder andere het volgende aan:

“Indien verzoeker wordt teruggestuurd naar NIGERIA is er in zijne hoofde een moeilijke te herstellen nadeel

Indien het bevel wordt uitgevoerd wordt verzoeker voor minstens 8 jaar gescheiden van zijn twee zonen. Zoals in den beginne gesteld zijn het bevel en het inreisverbod met elkaar verbonden, Door het inreisverbod zal verzoeker geen toepassing kunnen maken van artikel 9 Vw, Verwerende partij zal steeds opnieuw stellen dat hij een gevaar is voor de openbare orde Verwerende partij heeft echter expliciet toepassing voorzien van artikel 74/11 Vw.

In casu is dus gene sprake meer van een tijdelijke scheiding. Verwerende partij kan niet ernstig voorhouden dat 8 jaar een tijdelijke scheiding is, Verzoeker zal nooit zijn zonen van 4 en 2 jaar niet zien opgroeien. De kinderen zullen hun vader niet kennen. Verzoeker zal zijn gevoelens ten opzichte van zijn zonen nooit kunnen waarmaken. Er zal nooit een vadersband meer bestaan tussen zijn verzoeker als vader en zijn zonen, Het ontbreken van deze vadersband dient zeker in overweging genomen te worden. De administratie beslist echter eenzijdig en in alle almacht om verzoeker zijn vaderschap te ontzeggen. Na 8 jaar scheiding kan er nooit geen hechte band meer zijn tussen vader en kind Bovendien zullen de kinderen van 2 en 4 jaar het gehele gebeuren nooit begrijpen en zullen zij hun vader een 'slecht' mens vinden omdat zij van oordeel zullen zijn dat zij werden achtergelaten tezamen met hun moeder.

Conform het kinderrechtenverdrag dienen de rechtbank steeds het belang van het kind in de eerste plaats te nemen Dus niet alleen aan vaders kant ontstaat er een moeilijk te herstellen nadeel - een vadersband zal verzoeker nooit hebben met zijn kinderen - doch ook aan de zijde van het kind - die afgesneden worden van hun vader.

De jaren dat verzoeker zit de wachten tot dat de 8 jaar over zijn, komen nooit meer terug en maken onmogelijk dat verzoeker ooit nog een hechte band kan creëren met zijn zonen

Verzoeker kan onmogelijk in ABUJA - NIGERIA (ambassade) een verblijf aanvragen op basis van artikel 9 (gezinshereniging of artikel 43 Vw indien de kinderen binnenkort Belg worden) omdat verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 74/11 Vw en hem beschouwd als een gevaar voor de openbare orde.

Het gezin van verzoeker wordt door de onmiddellijk uitvoering volledig uit elkaar getrokken. De band na 8 jaar kan nooit meer hersteld worden. De jaren zijn voorbij en komen nooit meer terug.

Doordat verzoeker 8 jarige scheiding van zijn zonen van 4 en 2 jaar tegemoet gaat, staat het onmogelijk te herstellen nadeel vast. Het nadeel is niet alleen moeilijk te herstellen, het kan nooit meer hersteld worden indien de beslissing niet wordt geschorst

Verzoeker kan tevens verwijzen naar het arrest UDN 86.235 dd 24 augustus 2012 en arrest UDN 107 175.

Verzoeker heeft tevens als opgemerkt dat een aanvraag conform artikel 9 niet mogelijk zal zijn gezien in het inreisverbod en bij aanzien zal worden als een bedreiging van lands veiligheid (wat door verzoeker wordt betwist). Er zal aan verzoeker nooit of te nimmer een visa gegeven worden om opnieuw naar Europa te komen.

De vraag stelt zich nog maar of verzoeker zal opgenomen worden in het SIS bestaat conform de vordering met betrekking tot SIS II. Indien dit het geval zal zijn, zal verzoeker dit betwisten gezien strijdig met artikel 21 van de SIS II-verordening 1987/2006 dd 20 december 2006 betreffende de instelling, de werking en het gebruik van het SIS generatie II. De kans is immers heel reëel dat verwerende partij verzoeker in het systeem steekt zodat hij nooit meer binnen geraakt in de Schengenruimte.

Dus ook aan de derde cumulatieve voorwaarde is voldaan.”

3.4.2.2. Verzoeker verbindt zijn nadeel hoofdzakelijk aan het inreisverbod van 8 jaar. De Raad merkt op dat er, wat deze beslissing betreft, geen uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, zodat het nadeel dat voortvloeit uit de tenuitvoerlegging van het inreisverbod de schorsing van deze beslissing niet kan verantwoorden.

3.4.2.3. Waar verzoeker in zijn uiteenzetting over het nadeel stelt dat het gezin door de verwijderingsmaatregel uit elkaar wordt getrokken, dient erop te worden gewezen dat er reeds geruime tijd geen relatie meer is met de moeder van de kinderen, dat verzoeker niet samenwoont met de kinderen en dat de summiere toenadering die verzoeker door middel van een procedure in kortgeding zoekt met zijn kinderen bezwaarlijk als een ernstig nadeel kan worden beschouwd. Verzoeker beweert dat hij onmogelijk een aanvraag op basis van artikel 9 van de vreemdelingenwet kan indienen omdat hij als een gevaar voor de openbare orde wordt beschouwd, maar hij gaat eraan voorbij dat hij op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet de opheffing of opschorting van het inreisverbod kan vragen om dit nadeel op te heffen. Zoals de verwerende partij terecht stelt in haar nota met opmerkingen, kan verzoeker via de moderne communicatiemiddelen in contact blijven met zijn kinderen in afwachting van de beoordeling van een eventuele aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van de omgangsregeling met de kinderen. Het feit dat verzoeker zal worden ingebracht in het Schengeninformatiesysteem, is een automatisch gevolg van de bestreden beslissing in toepassing van de wettelijke bepalingen dienaangaande en kan niet als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel worden aanzien.

3.4.2.4. Aangezien uit de bespreking van het middel gebleken is dat er geen schending aannemelijk werd gemaakt van artikel 8 van het EVRM, is er in casu geen sprake van een evident nadeel, zoals hierboven bedoeld.

Er werd geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens (bijlage 13septies). Wat het inreisverbod (bijlage 13sexies) betreft, werd hierboven reeds gesteld dat er geen uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, zodat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen voor zover ze hierop betrekking heeft (zie punt 3.2.4).

4. De kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN